

Op een ochtend, ergens in een klein dorpje in Afrika, werd Balla wakker na een onrustige nacht. De Wijzen hadden hem die nacht dringend om hulp gevraagd. Hij moest een manier zien te vinden om het land, dat al tijden helemaal in de mist was ondergedompeld, te redden. Zeker omdat waar het altijd mistig is, de hoop verdwenen is. Geen gemakkelijke klus. Hij stond er niet alleen voor, hadden de Wijzen van de Wereld gezegd. Er zou nog meer hulp komen. Maar ze zeiden niet hoe. Daar kon hij echt niet op wachten. De mist werd steeds dikker. Waar moest hij beginnen?

Hij ging eerst maar eens aan het werk. En dat deed hij altijd op het dorpsplein, waar hij zijn verhalen vertelde. Ondertussen kon hij dan nadenken over de opdracht van de Wijzen. Dat zou hem tijd geven om na te denken. Het was tegenwoordig veel minder druk dan vroeger, voor de mist gekomen was. En dat was niet goed. Vroeger namen de mensen nog de tijd om te komen luisteren naar de geschiedenis en de oude wijsheden van hun volk. De verhalen moesten echt gehoord worden door de jeugd. Want als de kinderen de oude verhalen niet meer kenden, ging alle wijsheid verloren en zou het verleden pas echt verdwijnen.

Balla rechtte zijn rug en besloot iets van zijn dag te gaan maken. Daarom deed hij niet zijn gewone pak aan maar zijn kostuum voor bijzondere gelegenheden. Hij was erg trots op zijn kostuum. Het lange lichtbruine gewaad met de paarse, met goud geborduurde mantel en ijzeren schouderstukken was al lang in zijn familie. Hij droeg het alleen als er iets te vieren viel. Hij pakte zijn rood, geel gekleurde en uit hout gesneden spreekstok op die in de hoek van zijn kleine huisje stond, zuchtte diep en opende de voordeur. Hij stapte de buitenlucht in. Direct werd hij overvallen door de mist. 'Hm, het zal niet druk worden vanmiddag. Enfin, ik probeer het gewoon.'

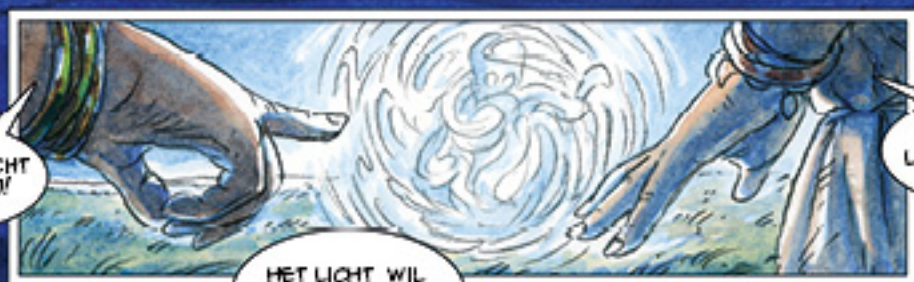
Balla nam zijn snaar instrument, gemaakt van een grote kalebas, de Kora, waarmee hij zijn verhalen begeleidde, mee naar het dorpsplein. Onderweg voelde hij een koude, vochtige windvlaag, alsof iemand de wangen bol blies en in zijn richting ademde. Zijn lange, indrukwekkende gewaad werd tegen zijn grote lijf gedrukt. Hij rilde even. Kou, vocht en waterdamp, dacht hij. De mist lijkt wel overal. Boven de rivier, tussen de bomen, tussen de huizen. De Wijzen hebben gelijk. Hier klopt iets niet.

Balla had moeite om in de nevel de weg naar het dorpsplein te vinden. Hij voelde zich er onrustig en onzeker door. Het lijkt wel of de verhalen met mij in de mist verdwijnen, mompelde Balla zachtjes in zichzelf. Hij moest voorzichtig lopen en goed uitkijken om niet te verdwalen. Bij iedere stap die hij zette, hoorde hij zijn eigen ademhaling. Hij hoorde of zag niemand.

**Koningin Numbi
en de Witte Leeuwen**

KIJK HET LICHT
GROET MIJ!

NET GAAN,
LIEVE MOEDER!

HET LICHT WIL
DAT IK MEE KOM!

HET WEZEN IS PLOTS VEROWENEN,
ALLEEN ZIJN VOETDRUKKEN STAAN,
ALS EEN SOORT VAN GETUIGE, IN HET ZAND.

Makeda: *Hey girls, style is our second skin!*

Makeda is een sterke en intelligent jonge Afrikaanse vrouw. Het ondernemen zat haar al jong in het bloed. Ze startte haar eerste bedrijfje toen ze 12 jaar oud was. Nu ze inmiddels 24 jaar is, weet ze heel goed wat ze wil: ondernemen in producten die vrouwen een goed gevoel kunnen geven, van kruiden en parfum, tot juwelen en mode. Volgens Makeda, zijn vrouwen namelijk de leiders van de toekomst. En die mogen er dus best goed uitzien.

Haar inspanningen niet onopgemerkt gebleven. Toen ze 18 jaar was ontving ze een uitnodiging om te spreken over vrouwelijk leiderschap. Haar speech ging viral op internet. Dat heeft voor veel succes gezorgd voor haar.

Dat ze het zo druk heeft, komt ook doordat ze voor haar kleine zusje Aimée zorgt sinds het overlijden van hun beide ouders. Ze hebben alleen elkaar nog. Ze heeft niet zoveel vrije tijd. Maar als ze vrij is, speelt ze graag Djembe met haar vrienden.

De witte leeuwenwelpjes zijn een tweeling, een jongen en een meisje. Hun namen Tsimbavaati en Tsimbavaatie betekenen 'De plaats waar de sterrenleeuwen op aarde kwamen'.

Je kunt ze vooral goed uit elkaar houden door naar hun ogen te kijken. Tsimbavaati heeft heldere blauwe sterrenogen, zijn tweelingzusje heeft schitterende oranje sterrenogen. De vacht van Tsimbavaati is heel licht grijs. Die van zijn zusje is spierwit. Zo jong als ze zijn, zijn ze onafscheidelijk. Ze zijn erg kwetsbaar, zoals de natuur dat zelf ook is.

De welpjes Tsimbavaati en Tsimbavaatie zijn heilige dieren, die al generaties lang waken over het welzijn van de aarde. Ze worden ook weleens 'witte geesten' genoemd. Dit komt omdat zij kunnen communiceren met het verleden en de toekomst.

In periodes dat het niet zo goed gaat met de aarde dalen ze uit de hemel neer. Ze willen de mensen waarschuwen. Maar heel af te toe worden ze gespot. Er is dan echt wel iets aan de hand, zoals nu met de toenemende mist. Zij duiken dus nooit toevallig op...

Tsimbavaatie: 'I'm learning to Roarrr!'

Tsimbavaati: 'One day I'll be king!'

**Fumo Liyongo
en de Dans van de Drums**

WIE BLAAST DAAR ZO HARD OP DE HOORN?

HEB JE GEHOORD DAT HIJ EEN AFSTAND VAN 4 DAGEN IN 1 DAG KAN AFLEGGEN? BEANGSTIGEND!

WE HEBBEN ER BELANG BIJ DAT FUMO LIYONGO ONZE VRIEND WORDT

ONVOORSTELBAAR?! HOE KAN HIJ ER NU AL ZIJN?

WE WILLEN HEM ALS ONZE PRINS. HIJ MOET MET EEN VAN ONZE DOCHTERS TROUWEN. ALS HIJ FAMILIE WORDT KAN HIJ GEEN KWAAD MEER DOEN.

